

AB CENSURA ECLESIASTICA

Un bon periòdic es una missió perpètua a una Parroquia.—Es necessari oposar els esforços de la bona premsa a n-els de la dolenta.—LLEÓ XIII

MEDIS D'EXTENDRE L'INSTRUCCIÓ POPULAR A MALLORCA (*)

Lema: *L'instrucció del poble es la qüestió més urgent del dia. (Laveleye)*

Veritablement l'instrucció popular sana, pràctica, moral, sense mesclades de teories ni d'idèes abstractes d'utilitat duptosa, s'imposa de cada dia més dins el cor del poble; de tal manera que ja es avuy una impunitat el desatendre-la, per lo mateix qu'es considerada com un més dels drets y devers qu'es precis protegir y amparar.

No han faltat, ni faltan encarara, persones senzilles qu'han cregut destriar en l'instrucció del poble un principi progressiu y inevitable de desmoralisació, fundantse en qu'als pobles en que'l grau d'ilustració y prosperitat material més amunt ha arribat, enseguida s'hi ha advertit també un descens molt notable en el nivell de llur moralitat. El fet es innegable; mes ¿per què aquesta corrupció que roega les entranyes de la societat moderna s'ha d'atribuir precisament a l'instrucció? No sabem com s'ha anat formant semblant preocupació; afortunadament se pot demostrar fins a l'evidència que l'instrucció do'ada de les qualitats més amunt apuntades, lluny de produhir tals efectes, tendeix a perfeccionar l'home y deslliurar-lo de les cadenes de l'ignorància y l'esclavitut. Y en quant a les costums perniciosos que de cada dia se van ensenyorejant de les grans nacionalitats, son tantes les concauses que hi contribuexen, que difícilment podríam ara anotarles. ¿Perventura la miseria y'l malestar qu'en los grans centres de població tant se nota avuy entre la gent treballadora, y'l alcoholisme, y'l luxu, y'l joch, y'l mal exemple constantment &, &, no son tots ells altres tants fomentadors d'immoralitat y corrupció pública? ¿Qui no sap que l'agrupació excessiva de població en les grans ciutats sol reportar aquells mateixos resultats? Y sobre tot ¿quants de crims y delictes no se cometen per l'ignorància y la falta d'educació? ¿Qui s'atrevirá devant aquest quadre a culpar a l'instrucció d'esser la causa de que se vajan perdent les costums pures y patriarcals qu'eran el millor encant dels po-

bles y les famílies? Mes digam de pas que tot país que vulla arribar al cim de la prosperitat material y moral, no se deu haver de contentar ab l'instrucció rònega y des-nia; sino que s'ha d'esforsar en adquirir, sobre tot, l'educació completa, integral, de que nos parla la Pedagogia moderna; l'educació que tendeix a perfeccionar l'home física, intelectual y moralment; l'educació, per fi, de la qual saviament ha dit Ganthey: «Deu ha fetes les nacions capasses de curació y solament ella podrà curarles.»

Donant per admesa la necessitat d'extendre y generalisar l'instrucció popular, passem ja a senyalar els medis més practichs que's podrian emplear, pera que dins el menor temps possible, disminuís aquexa cifra vergonyosa d'analfabets que les estadístiques assignan a la nostra provincia.

Avant de tot, ho volem dir, no hi ha que forjarse ilusions, creyent ab remeys ràpids y miraculosos per resoldre tant important problema. Totes aquelles solucions que s'allunyan de la realitat, de les condicions y de les forces y medis de que'l país pot dispondre, podrán esser en apariència tot lo hermoses y simpátiques que vulguen; però patirán d'un defecte capital, qu'es el d'esser completament utòpiques y irrealisables.

Tenguent eixò present, y fent cas omís de tots aquells medis que no tenen rahó d'implantarse a la nostr'illa, provem d'assenyalar aquells que, ademés de practichs, nos pareixen més útils y eficassos donades les nostres condicions.

Tots els medis d'execució de que pensam aquí parlar porem bé dividirlos en directes y indirectes. En els primers compremem tots aquells en que s'inclou un manament superior qu'obliga, qu'en cas de no esser executat, cau en el rigor de la sanció penal aquells qu'hi faltan. En los segons incluirem aquells altres medis que no tenen mes objecte qu'estimular a pares y fills a que prengan carinyo y afició per l'ensenyansa.

Entre los medis directes indubtablement ocupan el primer lloch los que van compresos en la designació d'«instrucció obligatoria».

Fer que realment sia obligatoria la 1.ª ensenyansa es el primer pas que s'ha de donar si se vol un bon fonament per l'edifici que's tracta d'aixecar.

No cal duptar que dins l'esfera de la nostra legislació, la primera ensenyansa es realment obligatoria, si bé per la deixadès dels nostres governants per una part, y per l'apatia dels pobles per l'altra, fins avuy se pot dir, ha sigut lletra morta.

Ben terminant ho declara la Lley de 9 de Setembre de 1887, quan diu: *La primera ensenyanza elemental es obligatoria para todos los españoles. Los padres y tutores ó encargados enviarán á las escuelas públicas á sus hijos y pupilos desde la edad de 6 años hasta la de nueve, á no ser que les proporcionen suficientemente esta clase de instrucción en sus casas ó en establecimientos particulares. (Art.º 7.º).*

Los que no cumplieren con este deber, habiendo escuela en el pueblo ó á distancia tal que puedan los niños concurrir á ella cómodamente, serán amonestados y compelidos por la autoridad y castigados en su caso con la multa de dos hasta veinte reales. (Art.º 8).

¿Com s'explica qu'essent la Lley tan clara y terminant, fins avuy no s'haja imposada en lo més mínim? Múltiples son les causes que hi han contribuít. Se comensá per voler establir l'ensenyansa obligatoria sense que la nació estàs preparada; perque abans era precis despertar y estimular l'afició del poble a les lletres, com també era necessari la confecció d'un bon cens escolar lo mes exacte possible, y crear numeroses escoles hont fos necessari, y habilitar locals higiènichs y pedagogichs, contribuít a que l'ensenyansa se trasmetés d'una manera manco rutinaria per part dels mestres, y fer, finalment completament gratuita l'ensenyansa.

Totes aquestes causes y moltes altres ome-ses, a pesar d'haver trascorregut casi mitg segle de llevors ensá, encara duran, sense negar per eixò qu'en colque cosa hem anat millorant. Si a tot eixò hi afegim, per lo que respecta a Mallorca la diferencia de sa llengua ab l'oficial, y sobre tot aquesta indiferència que'l nostre poble sent per l'instrucció, degut en gran part a n-aquest modo de viure habitual nostre, tot lo metòdich que se vulla, pero prosáich y rutinari, que contribuix a que no senti intensament la necessitat d'instruirse, aixís tendrem explicat perque en el darrer cens apareix la nostra provincia ab la cifra ignominiosa d'un 77 per 100 de gent ignoranta, quan el total de la nació acusa un 65'04 per cent.

JOSEPH ROSSELLÓ.

Seguirá

EPIGRAMA

—M'agrada lletgir mentides—
deya un lladre y mal feyner—
¿Per llegirne, què he de fer?
—(Mirau doncs quinas sortides)—
Respòn un que'l coneixia.
—Escriuiu en un papé
«Jo som un home de bé»
y ho llegiu tot lo sant dia.

(*) Ara que se torna parlar d'analfabetisme amb motiu de les manifestacions fetes pel Governador de la Provincia, el Sr. Irazabal, a la Junta de Instrucció pública, sobre el reduít nombre d'alfabets que hi ha a Mallorca, hem volgut publicar aquest treball que teníem en cartera, que obtengué el primer accésit al premi ofert pel col·legi de S. Tomás de Aq. ino d'Inca, a n-el Certámen d'aqueixa ciutat.

MILAGRO DE LOURDES

Curación instantánea y radical de una joven aldeana, que se moría de convulsiones.

A consecuencia de un accidente en apariencia insignificante, una joven de Trebons (Altos Pirineos), llamada María Rouse, fué atacada de una enfermedad cerebral que pronto puso sus días en peligro. María tenía cerca de veinte años. Era amable y piadosa; toda su familia era profundamente cristiana; su padre en particular tenía una fe capaz de trasladar las montañas.

Desde que tuvo que acostarse, la pobre María era presa de terribles convulsiones que duraban hasta que había agotado sus fuerzas. Así transcurrieron algunas semanas; la familia no estaba aún de todo inquieta: creíase que era una de aquellas enfermedades de nervios muy dolorosas, pero que no amenazan la vida, que se van como han venido, y que no dejan huella en el organismo. Pronto se desvaneció esta seguridad. El mal adquirió un carácter orgánico muy grave. María no tomaba casi alimento, su debilidad era excesiva, y su cerebro era el asiento de un dolor permanente y agudo.

Veíanla dos médicos, que estaban de acuerdo acerca de la naturaleza del mal y su tratamiento. Mas los remedios no producían más que alivios momentáneos é insignificantes. La vida se iba extinguiendo, y se temía que la pobre joven sucumbiese en una de las crisis que le torcían los miembros. La pobre niña mostraba una resignación grande.

Los sacerdotes de la parroquia la habían ya visitado muchas veces, y viendo inminente el peligro, se le administró el santo Viático y la Extremaunción. Toda la aldea se interesaba por la joven enferma, que se hacía amar por su excelente carácter y la edificación de toda su vida, acrecentando el sentimiento sus veinte años. Se esperaba el estertor de la agonía, y ni uno de cuantos la habían visto conservaba la menor esperanza.

Su padre estaba sumamente afligido; cada vez que salía del aposento de su hija derramaba lágrimas más amargas. Casi sin esperanza fué una mañana á Bagnères á consultar á uno de los médicos que habían visitado á la enferma, y trajo un nuevo remedio. «¿De qué servirá?» se preguntaba durante el camino. Cuando nada no han podido los remedios hasta aquí, ¿qué hará éste ahora que la muchacha apenas vive?» Y lloraba.

De repente un pensamiento de fe viva se apodera de su corazón: «Iré á Lourdes: allí está el remedio. ¡Tan sólo Dios me dé tiempo para llegar allí!»

Desde aquel momento estuvo orando todo el día. Vuelve á su casa y dice á su hija: «Traigo otro remedio; pero escucha, María; ¿quisieras agua de la Gruta? Quiero ir á buscarla.—¡Oh! sí,» murmuró la pobre moribunda con voz apagada, pero que tenía el acento de la confianza.

El padre acababa de andar ocho kilómetros, y sin descansar emprende otra vez la marcha para recorrer dos veces dieciséis ó diecisiete, siendo rápido su andar. No reparaba en si subía una cuesta; no tenía más

que un pensamiento, ¡el llegar á tiempo! Continuamente sus labios y su corazón invocaban á María. «Para comprender lo que fué su súplica cuando se arrodilló delante de la Gruta, es necesario haber visto humedecerse sus ojos, haber oído su voz, temblorosa todavía cuando habla de ello,» dice el misionero de Lourdes á quien se dirigió aquel buen hombre.

Después de sus súplicas á la madre de Dios, en quien tenía una confianza sin límites, llenó una botella del agua milagrosa y emprendió otra vez su camino. Su corazón, desde los primeros pasos, se encontró más aliviado. La oración lo había consolado, y se sentía como arrastrado por la esperanza. Sin detenerse, sin reparar sus fuerzas, ni percibirse de lo largo del camino, regresó á la aldea.

Su querida hija se hallaba en una prostración profunda. Era casi incapáz de emoción. Este fué para el pobre padre un momento muy angustioso. Aguardaba un milagro: en su concepto ningún remedio humano podía devolverle su hija. Mas el remedio divino estaba allí. «Vamos, María, dijo con cariño, aquí tienes el agua; ten confianza en la Virgen de la Gruta; yo le he suplicado mucho.» María hizo un esfuerzo para orar un poco. Su padre le hizo beber una cucharadita del agua milagrosa, y le aplicó en la frente una compresa... Al mismo instante se reanimaron todos sus miembros, se alegra su vista y se sonríe... Los dolores habían desaparecido sin sacudimiento; había recobrado toda su vida. Siéntase en la cama, exclamando: «¡Estoy curada!—¿Pero nada te duele? le dice su padre, ¿la cabeza? ¿los nervios?—¡Nada, absolutamente nada!—Calcúlese la dicha del padre, la alegría de toda la familia.

Luego después María comió. Sucedió esto por la tarde, y al día siguiente se levantó de la cama. Quedábale alguna debilidad, pero nada de sus dolores, ni experimentaron sus miembros estremecimiento alguno. La enfermedad había desaparecido como si la hubiesen quitado con la mano.

Ocurrió esto en los primeros días de Octubre. Seis meses después no había reaparecido ningún síntoma de aquella enfermedad tan violenta y que iba á ser mortal; la joven aldeana ha gozado del más constante bienestar, y ha trabajado valiente y vigorosamente. No se acuerda de haber llegado á las puertas de la muerte, sino por la dicha de saber que la ha librado Nuestra Señora de Lourdes.

La Virgen Santísima ha recompensado así magníficamente la fe del padre. Por esto el venerable Cura de la parroquia ha dicho después más de una vez á María Rouse: «La Virgen de Lourdes te ha salvado, hija mía, pero no por causa tuya; tú no has entrado para nada, á lo que creo, porque no podías hacer gran cosa en tu estado. A tu padre lo debes, María, á su gran fe, á sus súplicas y lágrimas.»

De «Las Maravillas de Lourdes» per Mons. de Segur.

PRELUDI

In nidulo meo moriar.
(Job. xxxix, 18).

*Jo sé una capelleta entre les branques
fugint dels raigs del sol,
que ombreja un roseret de roses blanques
hont n'la'l rossinyol.*

*Lo rossinyol refila entre les roses,
refila día y nit;
¡te, pobre aucell, que dirli tantes coses
al roseret florit!*

*Devant la capelleta hi ha l'imatje
de vostre cor sagrat,
Jesús, roser florit en quin brancatge
mon cor també ha niat.*

*Jo al aucell dich, quan sento ses com-
plantas*

*—mon n'lu val més que'l teu;
¡oh rossinyol, rossinyolet que cantes,
si jo tingués ta veul!*

*Si jo tingués ta veu, com cantaría,
volant per l'infinit:
que'n sou de bó, Déu meu, sol del meu dia
y estrella de ma nit:*

*Per criar a la tórtora, oliveres
florides li donau,
al colóm un relleix en les cingleres,
a l'áliga'l cel blau.*

*Als Serafíns doneu per n'lu l'empiri
tot ple de vostre amor
y al home ingrát, com a la abella un lliri
li doneu vostre Cor.*

† JACINTO VERDAGUER, Pvre.

NOTES VULGARS

La Epoca diu que n'Odon de Buen té sa pell fina en tractarse d'ell y molt gruxada quant parla dels altres.

¡Això si qu'es un fenomen! cosa raríssima Fosse nosaltres que surtim de les mans creadores de Deu, sensibilitat infinita, se compren que tenguem la pell fina; però ell, descendent del orangutá, es raro que no tengui un bon cuiró.

Encara que'l Sr. De Buen, amb les seves teories, surti d'una familia tan oscura, com es l'orangutá, es homo capás de grans coses y de grans heroismes.

Ara me fa l'immens sacrifici de cuidar-se de la direcció del Laboratori Biològic, de Porto Pi, les hores perdudes quant no té feines per les Corts y la Universitat, total per 2.500 pessetes de sou per direcció y viatges.

Perque'l sacrifici no fos tan gros li han posat dos ajudants amb un sou de 2.000 y 1.000 pess. respectivament.

¡Una friolera pels sacrificis que fan!

Segons lletgim el Laboratori de Porto Pi costa a l'Estat 27.000 pess. cada any.

Això serà tot lo científic que se vulga, però no tant necessari ni tant practic com bones escoles d'ensenyansa primaria. Ara bé ¿ga quants de pobles de Mallorca les escoles públiques están poc menos qu'abandonades per falta de recursos? A Espanya li par-

sa com a una casa que se destruiexen per enllestir una fia que tenen güapa, mentres els seus germans, a més que son lletjos y desgraciats, no tenen camia per posarse.

No poques vegades els rotatius han protestat de que'ls bisbes assistesquen al Senat y no estiguen a ses diòcessis.

¿Y perque no veure els catedratics lluny de les seves universitats y els directors enfora dels seus laboratoris?

No hu veven perque son dels seus.

Sembla que se veuria en feynes el Sr. De Buen, si havia d'estar a totes les bandes per ont percep *pecunie*. Encara no es com Deu que sap estar per tot per tot.

La meteixa frissansa que té de les vacances parlamentaries demostra que té quefers a altres bandes.

Els bisbes si son senadors, son senadors natos, y no han cercats ni comprats vots per fugir de les seves diòcessis, com els catedratics y altres funcionaris; si qualca vegada son al Senat no fan més que cumplir en la seva missió.

ALTRUISME Y CARITAT

La compassió es una planta que en tots los cors trau arrel, es la flor que més encanta perque es nadiua del cel.

La regor que li don vida es la sang del Redemptor que la fa creixer sens mida perque'n guardi Deu l'olor.

Per aconhortá al prohisme aquesta flor ha brotat.

N'hi ha de borda: l'Altruisme; la bona, es diu Caritat.

Joseph Gual, Escolapi.

(De Revista de Sabadell.)

Noves d'Inca

S'ha publicada en gran difusió de detalls la nova de que va a ferse un hospital a una de les foranes d'Inca.

Nosaltres que sempre mos ha sabut un greu de l'ánima publicar noves de més o manco exactitut, no volèm aventurar idees ni noves de duptosa realisació. Per lo meteix, volem donar lloc a n-el temps per afirmar lo que alguns donen per segú.

Diu «El Felanigense»:

«La cosecha de albaricoques, se presenta este año escasisima, casi nula; por cuyo motivo es de suponer que permanezcan cerradas, este año, la mayor parte de las fábricas que se dedicaban á la elaboraci6n de pulpa.»

La meteixa noticia porèm donar nosaltres de l'anyada de nostres termes, si be redolletja y en algunes parts hi ha mitjx esplet.

A la Parroquia se fa tots els dies la devoció del Mes de Juny dedicat al Cor de Jesús, y els diumenges se farà amb solemnitat amb Nostro Amo patent.

A San Domingo se fa la meteixa devoció tots els dies amb esposició.

Durant l'Oració de Coranta Hores d'aquestes pascues de Pentecostes, predicará Mossen Domenge de Manacor.

Durant la setmana han caigudes algunes brusques y ha fet algunes tandes bascoses, que no poren esser gens beneficioses a nostres camps.

En l'iglesia de San Francesc tots els vespres s'hi celebra la novena de San Antoni de Padua, amb molta solemnitat.

Dissapte y diumenge propvinents hi haurá lloc dues festes dedicades al meteix gloriós Sant.

El primer dia, 13 de Juny, predicará Mossen Sebastiá Llabrés, y el segon dia, 14, el Pare Fornés, Franciscá.

Els vespres abans de dites festes, s'hi cantarán solemnes Completes.

A la noticia que donarem a n-el nombre anterior sobre els dos penons que fa construir el Sr. Rector, hi devèm afagir que son pagats per piadosa persona per adoptarlos a les capelles de Sant Pere y Sant Joan que no'n tenien.

Tots els diumenges a l'ofici major parroquial se canta la missa «de Angelis» alternant el poble amb la reverenda Comunitat. Això es un medi perque aviat la sábiga tothom y entrarse aixis més dins l'esperit de l'Iglesia que si sois la cantaven un dia'n l'any.

Hem rebut un artista pograma dels actes que tindrán lloch en la ciutat de Vich durant els dies 6, 7, 8 y 9 Juny, ab motiu de la celebració del XI CONGRÉS de la Federació Agrícola Catalana-Balear.

Agram l'invitació.

ENTRE-VIUS

- Bernadet d'on surts tan acalorat?
- De cercar niarons.
- Que n'ests trobats molts?
- Heu veis: n'hi ha un que son butsetes. Aquests están estropeats, los he devallats a pedrades perque no hi podia arribar. En Tomeu de sa tia Maria ne dú una gabiada plena; però sap que li costen, perque ha caigut y s'ha fet un bravarol y ha rompuda una branca.
- Ja'n feis de tala. Si comandás vos posava les peres a quarto.
- Qu'es mal el follar niarons?
- Y molt, Barnadet, per l'agricultura; però, per desgacia, a Mallorca no s'ensenya que la conservació de l'ausellada es un grandíssim bé perque se menja els animalons que tuden la vegetació.
- May, may, havia sentit a dir tal cosa.
- Ja hu crec, com aquí fan consistir la cultura en sabrerla pintar, y sabrer coses superflues, no es estrany qu'el poble ignori molts de coneixements que hauria de tenir al cor a benefici de la seva prosperitat.
- Y les autoritats?
- Les autoritats s'ocupen de política. Tú procura surar aquestes butsetes y llevors les amolles perque cresquen y sa multipliquin segons la voluntat de Deu.
- Així heu faré.

Bolletí comercial

Preus que retgiren dijous passat:

Bassó.	el quintá de 76,00 a	77,00
Blat.	la corterá de 18'50 a	19'00

Xeixa.	id. de 18'50 a	19,00
Ordi mallorquí.	id. de 09'50 a	10'00
Ordi foraster.	id. a	10'00
Sivada.	id. a	08'00
Ídem. forastera.	id. a	07'00
Faves cuifores.	id. a	19'00
Ídem ordinaries.	id. a	17'00
Ídem pel bestia.	id. de 16'00 a	16'00
Blat de les Indies.	id. a	17'00
Ciurons.	id. a	22'00
Fesols.	id. a	30'00
Monjetes de confit.	id. a	50'00
Ídem blanques.	id. a	30'00
Safra	s'unsá a	03'00
Gallines	sa tersa a	75 00
Patates.	el quintá a	04'00
Figues seques	id. a	00'00

NOVES DEL VEINAT

LLOSETA

Solemne, a més no poder, resultá la festa de l'acabament del Mes de Maria a n-el veinat poble de Lloseta. El nou vicari d'aquella filegreseria, Mossen Rafel Ramis, que té molt de gust y entusiasme per les funcions del culte catòlic, n'ha donada una nova prova durant el poètic mes, en l'esplendor y solemnitat que ha sabut imprimir als actes dedicats a la Reyna de les belleses, redoblant el llument y les gaubanses en la festa celebrada el derrer dia de Maig.

L'altar major y l'iglesia tota aparequé adornada en forsa de flors y llums artisticament combinades, essent de veure el bon efecte que produia la seva vista. Baix la direcció del meteix vicari se cantá, per primera vegada, la missa «de Angelis», en que el poble alternava amb el chor; y l'escellent orador sagrat, el P. Bruno de Igualada, caputxí, dexá caure dos sermons de primera, un a l'ofici del mati y l'altra a la funció de despedida al capvespre.

Deu beneiesca els afanyes del amic sacerdot.

Escapulons

REPARACIÓ.—Per reparar els *robatorum* que'l Govern de clemenceau fa a les ánimes del Purgatori lletgiu lo que diu y disposa la Santetat del Pius X:

«Per això, Nos no podiem autorisar un sistema qu'está en oposició ab les intencions dels difunts, y es contrari a les lleys que regulen la celebració llegal del acte més august del culte catòlich. Ab fonda tristesa veim consumirse aixis innombrables espoliacions ab l'usurpació del patrimoni dels difunts. Y ab l'intent de posarhi el remey possible exhortam a tots nostres amats sacerdots de França a celebrar una Missa l'any segons les intencions de les fundacions pies, com Nos ho farèm una vegada cada mes. Y a més d'això, y malgrat els limits estrets de nostres recursos, havem ja disposat la suma necessaria per la celebració de dues mil misses l'any, per dites intencions, a fi de que les ánimes dels difunts no sien privades dels sufragis a que tenien dret y que la lley, tal com es avuy concebuda, no respecta en realitat.»

ELS COMERCIANTS D'ESCLAUS

Es la vergonya del Sudan y d'altres països del Africa. La cassera del homo està allà organitzada y els provehidors de esclaus son els metexos reyetons del país. Els mahometans consideren als que no ho son com si no tinguessen cap dret de l'homo y organisen les grans batudes pera cassar negres. Assalten pobles, els cremen, maten als que no es dexen agafar o als inútils que no servexen. Regions senceres abans prósperes queden axis arruinades. Aquests esclaus axis agafats son portats al mercat.

Els compradors ja saben el seu ofici. Els esclaus son exposats bruts y apenes vestits. El comprador els examina com ho faria ab un remat de besties, els mideix l'alsada, els mira les dents, y prova si menjem bé y ab gana.

D'un atlot ne donen de 15 a 30 duros. Els dilluns es dia de mercat a Ruka y allà arriben els esclaus a milers potser, 5 o 6 mil, després d'haver fet molts quilòmetres de camí cansats y espellifats.

Molts moren pel camí o cauen malalts y allà ahont cauen allà's-e dexen.

El ossos espargits per terra servexen d'indicadors del camí a les caravanes.

Entreteniments

Solucions als passa-temps del número trenta quatre:

Geroglific:—Es pecat pesa més que plom.

Xarada:—Escola.

Fuga de vocals:

Mà maretja ja m'ho deya;
fill meu no vagis de nits,
que sense tenir euveya
tendrás anyells y cabrits.

Semblances:—1.ª en que los fan punta; 2.ª en que hi fan fires; 3.ª, en que duen cartera.

Triángul de paraules:

Picarol.
Picaro.
Picar.
Pica.
Pic.
Pi.
P.

Trenca-closques: Pera.

Endevinaya: Un caragol.

TARJETA

MARIA G. RESGUELL

Amb aquestes lletres, compondre el nom y llinatge d'un celebrat arquitecte mallorquí.

EL MORO MUSSA.

XARADA.

Prima es arbre sauvatge,
y la dos un menjar,
es TOT se pot trobar

dins bossot de missatge.

SIMAR.

SEMBLANSES.

¿En que se assemblen una cresta de gall amb una faus?

¿Y es billets de sa loteria nacional en sos carruatges de llogué?

¿Y un cá amb un carro de parey?

KUNI.

FUGA DE VOCALS.

S. j. v. m. s pr. s. m. d.
q. h. . . h. v. . . d. ns D...
s. sc. l. l. v. tr. b.
d. ns S. n J. s. p . d. rm. d.

UN DEVENENC.

TRIANGUL DE PARAULES

Sustituïu aquests punts per lletres de moda que diguen:

1. Una ciutat.
2. Un llinatge.
3. Una cantitat.
4. Nota musical.
5. Una consonant.

UN PETRÉ

ENDEVINAYA.

Suxí que vaitx aser nat
me varen tapá de terra,
y are me fan la guerra
perque som apreciat.

L'AMO'N RAFEL.

Si van Vds. á Palma

VISITEN LA GRAN LIQUIDACIÓN FORZOZA DE LA PALMERA

OCACIÓ NUNCA VISTA EN TELAS DE HILO, SÁBANAS, MADAPOLANS, TOHALLAS, BANOVAS, CAMIETAS, LISTADOS MALLORQUINES, INDIANAS, PAÑOS, LANILLAS, SEDAS, LANAS NOVEDADES, PARAGUAS SOMBRILLAS Y MUCHÍSIMOS OTROS ARTÍCULOS PARA VERANO É INVIERNO.

CON POCO DINIRO SE PULDE COMPRAR MUCHO

Calles de Cererols 6 y Bolsería 5

Al lado Cán Cetre—frente la pastelería Cán Canet.

ALMACENES SAN JOSÉ

de

Ignacio Figuerola

BRONDO 7-9-11 ESQUINA BORNE

LANCERÍA, LANERÍA, GÉNEROS DE PUNTO, BISUTERÍA, NOVEDADES.

SASTRERÍA Y CAMISERÍA LA CASA MEJOR SURTIDA, LA MÁS BARATA.

PRECIO FIJO

LLIBERÍA LA BONA CAUSA

den Miquel Durán.

INCA,—Carrer de Mallorca, 1,—INCA.

A n'aquest centre de propaganda catòlica trobareu:

GLOSADES, per l'amo Antoni Vicens

Santandreu.	1'00
MANYOCH de Fruita Mallorquina, per D. Joan Rosselló.	2'00
RONDAYES Mallorquines, d'en Jordi des Recó.	2'00
CARTES DEL CEL o sien meditacions per cada dia del mes, per Pinamonti (traduides en mallorquí.)	0'15
MES DE MAIG, per Mossen Miguel Costa.	1'50
VIA-CRUCIS, per idem.	1'00
APLECHS, per D. Bartomeu Ferrá.	0'75
DEVER CIVICH y la conciencia cristiana, per Mosen Felix Sardá y Sarvany.	0'30
MATER ADMIRABILIS, per idem.	5'00
DICCIONARIO Mallorquin-Castellano-Latín, per el Dr. Amergual (Es una xaripa).	25'00

Reducció de Kilos a arroves qu'eren d'en Bartomeu Ramis (Escola) se venen c. Mallorca, 1. Inca.

DESDE LA CUNA HASTA LA ESCUELA, per el P. Aguilera.	1'75
IDEM, enquadernació econòmica.	1'25
UNA EXCURSIÓN á Mallorca por Lázaro Floro.	1'00
DICCIONARIO castellano, per Navas es el más completó y el más barato.	10'00
Novel·les per Schmid, autor de Jenoveva: diferents preus.	

Llibre nou

MARIA S. Y EL R. PONTÍFICE en las obras del

BEATO RAMÓN LULL

per MOSSEN JAUME BORRÁS RULLÁN Licenciat en teologia y dret canònic y doctor en losofia.

Se ven a casa del autor, carrer del Mar, Sóller, y en totes les llibrerías.

Casa Venal.

N'HI HA UNA MOLT GRAN A N-EL CARRER DE MALLORCA, CONFRONTANT A DOS CARRERS.

A N-AQUESTA IMPRENTA NE DONARÁN RAÓ.

Carretó Venal

n'hi ha un de quatre seuradors en molt bones condicions tant en comoditat com en preus.

Ne donarán raó en aquesta imprenta.